



DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 11 grudnia 1989 r.

Nr 64

TRESC:

Poz.:

USTAWY:

- 386 — z dnia 23 listopada 1989 r. o nadaniu Akademii Medycznej we Wrocławiu imienia Piastów Śląskich 971
- 387 — z dnia 23 listopada 1989 r. zmieniająca ustawę o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej 971
- 388 — z dnia 23 listopada 1989 r. o rozwiązaniu Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej 972
- 389 — z dnia 1 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach planowania społeczno-gospodarczego na rok 1990 oraz o zmianie niektórych ustaw 972
- 390 — z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii 973
- 391 — z dnia 7 grudnia 1989 r. o zmianie ustawy o szczególnych uprawnieniach niektórych osób do ponownego nawiązania stosunku pracy 974
- 392 — z dnia 7 grudnia 1989 r. o zmianie terminu przedstawienia Sejmowi i Senatowi projektu ustawy budżetowej na rok 1990 975

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

- 393 — z dnia 8 grudnia 1989 r. w sprawie wyborów uzupełniających do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej 976

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 394 — z dnia 7 grudnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wysokości i zasad ustalania norm wynagrodzeń stanowiących koszty uzyskania przychodów 976

ROZPORZĄDZENIE

- 395 — Ministra Finansów z dnia 22 listopada 1989 r. w sprawie częściowego zwolnienia od podatków obrotowego i dochodowego podatników zatrudniających pracowników w celu nauki zawodu lub prowadzących praktyczną naukę zawodu 977

386

USTAWA

z dnia 23 listopada 1989 r.

o nadaniu Akademii Medycznej we Wrocławiu imienia Piastów Śląskich.

Art. 1. Akademii Medycznej we Wrocławiu nadaje się nazwę „Akademia Medyczna imienia Piastów Śląskich we Wrocławiu”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

387

USTAWA

z dnia 23 listopada 1989 r.

zmieniająca ustawę o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej.

Art. 1. W ustawie z dnia 12 listopada 1985 r. o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1989 r. Nr 30, poz. 163) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do Urzędu Rady Ministrów należą również sprawy związane z realizacją zadań w dzie-

dzinie stosunków Państwa z Kościołem Katolickim oraz innymi kościołami i związkami wyznaniowymi.",

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do zakresu działania Urzędu Rady Ministrów przechodzą zadania należące dotychczas do Urzędu do Spraw Wyznań.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Minister-Szef Urzędu Rady Ministrów realizuje zadania przewidziane dotychczas w odrębnych ustawach dla Ministra—Kierownika

Urzędu do Spraw Wyznań, a także dla Dyrektora Urzędu do Spraw Wyznań.”;

2) w art. 9 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Znosi się Urząd do Spraw Wyznań.”

Art. 2. Traci moc ustawa z dnia 19 kwietnia 1950 r. o zmianie organizacji naczelnych władz państwowych w zakresie gospodarki komunalnej i administracji publicznej (Dz. U. Nr 19, poz. 156 i z 1972 r. Nr 11, poz. 78).

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

388

USTAWA

z dnia 23 listopada 1989 r.

o rozwiązaniu Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

Art. 1. Rozwiązuje się organizację pod nazwą „Ochotnicza Rezerwa Milicji Obywatelskiej”.

Art. 2. 1. Prawa i obowiązki majątkowe Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej przejmuje Skarb Państwa.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi sposób wykonania przepisu ust. 1.

Art. 3. Tracą moc:

1) ustawa z dnia 13 czerwca 1967 r. o Ochotniczej Re-

zerwie Milicji Obywatelskiej (Dz. U. z 1987 r. Nr 15, poz. 94 i Nr 34, poz. 191),

2) art. 11 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o urządzeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz. U. Nr 38, poz. 172 i z 1989 r. Nr 34, poz. 180), w części dotyczącej Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

389

USTAWA

z dnia 1 grudnia 1989 r.

o szczególnych zasadach planowania społeczno-gospodarczego na rok 1990 oraz o zmianie niektórych ustaw.

Art. 1. 1. Zobowiązuje się Radę Ministrów do opracowania na rok 1990 rocznego narodowego planu społeczno-gospodarczego w postaci założeń polityki społeczno-gospodarczej przewidzianych do realizacji przez Radę Ministrów. Założenia te zostaną przedstawione Sejmowi i Senatowi oraz opinii publicznej i skonsultowane ze związkami zawodowymi.

2. Przepisów ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. z 1987 r. Nr 4, poz. 26 i Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 20, poz. 134 i Nr 41, poz. 327 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 22 i Nr 35, poz. 192) oraz ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283, z 1985 r. Nr 59, poz. 296, z 1986 r. Nr 42, poz. 202, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 19, poz. 131 i Nr 41, poz. 325 oraz z 1989 r. Nr 6, poz. 32 i Nr 34, poz. 178) nie stosuje się w zakresie dotyczącym centralnego planu rocznego na rok 1990.

3. Do rocznych planów terytorialnych na rok 1990 stosuje się odpowiednio przepis ust. 1.

Art. 2. 1. Wielkość środków przeznaczonych z budżetu centralnego na rok 1990 na inwestycje centralne, inwestycje jednostek budżetowych, ministerstw i urzędów centralnych określi ustawa budżetowa.

2. Rada Ministrów określi imienny wykaz inwestycji centralnych, a także podział środków, o których mowa w ust. 1.

Art. 3. Warunki, o których mowa w art. 20 ustawy z dnia 23 października 1987 r. o zmianie niektórych ustaw regulujących zasady funkcjonowania gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 33, poz. 181), na rok 1990 określi Rada Ministrów, a środki finansowe — ustawa budżetowa.

Art. 4. W ustawie z dnia 31 stycznia 1989 r. o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w sferze budżetowej

(Dz. U. Nr 4, poz. 24 i Nr 48, poz. 261) w art. 3 w ust. 1 wyrazy „centralny plan roczny” zastępuje się wyrazami „ustawa budżetowa”.

Art. 5. W ustawie z dnia 15 lutego 1989 r. o Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego (Dz. U. Nr 6, poz. 31) w art. 4 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) wykupione w polskich bankach dewizowych.”

Art. 6. W ustawie z dnia 27 kwietnia 1989 r. o Ceri-

tralnym Funduszu Rozwoju Nauki i Techniki (Dz. U. Nr 25, poz. 134) dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. Rada Ministrów ustali stawkę wpłat, o których mowa w art. 2 pkt 2, obowiązującą na rok 1990.”

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

390

USTAWA

z dnia 7 grudnia 1989 r.

o amnestii.

Art. 1. 1. W sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że w wypadku przestępstwa umyślnego kara pozbawienia wolności nie przekroczyłaby lat 2, a przestępstwa nieumyślnego lat 3, postępowanie karne umarza się.

2. W wypadku popełnienia przez sprawcę w okresie 2 lat od zastosowania amnestii nowego umyślnego przestępstwa podobnego, za które orzeczono karę pozbawienia wolności, wydane orzeczenie w przedmiocie amnestii ulega uchyleniu i postępowanie karne podejmuje się na nowo.

3. Art. 48 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.

4. Organ stosujący ustawę poucza osobę korzystającą z amnestii o treści przepisu ust. 2.

Art. 2. 1. W sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe wykonanie orzeczonej prawomocnie kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne w wymiarze do 2 lat, a za przestępstwo nieumyślne w wymiarze do 3 lat, warunkowo zawieszają się; art. 75 § 1 i 3, art. 76 § 1 Kodeksu karnego nie stosuje się, a art. 78 § 1 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.

2. W wypadku określonym w ust. 1 zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby równy wysokości kary wymierzonej lub pozostałej do odbycia, jednak nie krótszy niż rok; okres ten biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

3. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przeciwko mieniu, w wypadku gdy szkoda nie została naprawiona, sąd może nałożyć obowiązek jej naprawienia.

4. Sąd zarządza wykonanie kary także, jeżeli skazany uchylił się od wykonania obowiązku naprawienia szkody określonego w ust. 3.

Art. 3. W wypadku orzeczenia prawomocnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, oznaczony okres próby skraca się o połowę; orzeczoną na podstawie art. 75 § 1 Kodeksu karnego grzywnę nie wykonaną w całości lub w części daruje się.

Art. 4. 1. Prawomocnie orzeczone kary ograniczenia wolności albo grzywny, nie wykonane w całości lub w części, daruje się.

2. Orzeczenie o zastosowaniu amnestii w wypadku, o którym mowa w ust. 1, może ulec uchyleniu, jeżeli sprawca w okresie roku od darowania kary popełnił przestępstwo umyślne, za które został prawomocnie skazany.

3. Organ stosujący ustawę poucza osobę korzystającą z amnestii o treści przepisu ust. 2.

Art. 5. 1. W sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe, za które wymierzono karę surowszą niż określona w art. 2 ust. 1:

1) łagodzą się:

a) o połowę karę pozbawienia wolności orzeczoną w wymiarze do 10 lat,

b) o jedną trzecią karę pozbawienia wolności orzeczoną w wymiarze powyżej 10 lat,

c) karę 25 lat pozbawienia wolności do lat 15,

2) zamieniają się karę śmierci na karę 25 lat pozbawienia wolności, a orzeczoną obok niej karę dodatkową pozbawienia praw publicznych łagodzą się do 10 lat.

2. Łagodzą się o połowę nie wykonane w całości lub w części grzywny orzeczone obok kary pozbawienia wolności.

3. Orzeczenie o zastosowaniu amnestii w wypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i w ust. 2, ulega uchyleniu, jeżeli sprawca w okresie 2 lat od złagodzenia kary popełnił umyślne przestępstwo podobne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności.

4. Przepis art. 4 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. 1. Nie wykonaną w całości lub w części karę dodatkową konfiskaty mienia daruje się.

2. Umarzając postępowanie w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego, zwraca się oskarżycielowi prywatnemu wpłaconą przez niego zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania, chyba że w sprawie zapadł już wyrok, chociażby nieprawomocny.

Art. 7. 1. Ustawy nie stosuje się:

1) do sprawców skazanych w warunkach określonych w art. 60 § 2 Kodeksu karnego,

2) do przestępstw określonych w art. 148 § 1, art. 145 § 3 w związku z § 2 tego artykułu, jeżeli następstwem czynu jest śmierć człowieka, oraz w art. 168 § 2, art. 184, art. 208 i art. 210 Kodeksu karnego,

3) do zbrodni określonych w art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz. U. z 1946 r. Nr 69, poz. 377, z 1947 r. Nr 65, poz. 390, z 1948 r. Nr 18, poz. 124 i z 1949 r. Nr 32, poz. 238) oraz do innych zbrodni wojennych i przeciwko ludzkości.

2. Wyłączenie stosowania ustawy, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, nie odnosi się do wypadków wymierzenia kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem.

3. Karę śmierci orzeczoną za przestępstwa określone w ust. 1 pkt 1 i 2 zamienia się na karę 25 lat pozbawienia wolności, a orzeczoną obok niej karę dodatkową pozbawienia praw publicznych łagodzi się do lat 10.

Art. 8. 1. W razie zbiegu przestępstw podlegających ustawie, stosuje się amnestię do każdego ze zbiegających się przestępstw. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego ustawie z innym przestępstwem, stosuje się amnestię do przestępstwa jej podlegającego.

2. Po zastosowaniu amnestii, w miarę potrzeby, orzeka się na posiedzeniu karę łączną.

Art. 9. 1. Do kar już złagodzonych w drodze amnestii lub łaski stosuje się przepisy ustawy, biorąc za podstawę karę złagodzoną.

2. Jeżeli w drodze amnestii lub łaski złagodzone jedynie karę łączną, uważa się, że kary wymierzone za poszczególne zbiegające się przestępstwa zostały złagodzone do wysokości złagodzonej kary łącznej.

Art. 10. 1. Przebacza się i puszcza w niepamięć wykroczenia i wykroczenia skarbowe, a kary nie wykonane daruje się.

2. Ustawę stosuje organ właściwy do orzekania w sprawie.

Art. 11. 1. Amnestię stosuje sąd właściwy do rozpoznania sprawy.

2. W stosunku do osób odbywających karę pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego, jeżeli nie zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej, amnestię stosuje sąd wojewódzki, na którego obszarze właściwości skazany odbywa karę, a w zakresie właściwości sądów wojskowych — sąd wojskowy; sąd orzeka na posiedzeniu w składzie jednego sędziego.

3. W sprawach określonych w art. 1 w postępowaniu

przygotowawczym orzeka sąd na wniosek prokuratora, a w sprawach o przestępstwa skarbowe należące do właściwości finansowych organów orzekających — kierownik tego organu pierwszej instancji.

Art. 12. Orzeczenia w przedmiocie stosowania amnestii zapadają w formie postanowienia. W sprawach rozpoznawanych na rozprawie o zastosowaniu amnestii orzeka się wyrokiem.

Art. 13. 1. Na postanowienie w przedmiocie amnestii przysługuje zażalenie na zasadach ogólnych; na postanowienie o umorzeniu postępowania przysługuje sprzeciw w tym samym terminie.

2. W wypadku, o którym mowa w art. 11 ust. 2, zażalenie rozpoznaje sąd wojewódzki lub sąd wojskowy w składzie trzech sędziów.

3. W razie wniesienia sprzeciwu przeciwko postanowieniu o umorzeniu postępowania, postanowienie to traci moc i postępowanie toczy się na zasadach ogólnych.

Art. 14. Postępowanie w sprawach amnestii toczy się według przepisów obowiązujących przed organem, który je prowadzi, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 15. Ustawę stosuje się do czynów popełnionych przed dniem 12 września 1989 r.

Art. 16. Osoby pozbawione wolności podlegają zwolnieniu w kolejności, którą określa organ stosujący ustawę, stosownie do wysokości kary, w każdym razie nie później niż do dnia 20 grudnia 1989 r.

Art. 17. Ministrowie Sprawiedliwości, Obrony Narodowej, Finansów, Spraw Wewnętrznych oraz Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wydają zarządzenia niezbędne do wykonania ustawy.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

391

USTAWA

z dnia 7 grudnia 1989 r.

o zmianie ustawy o szczególnych uprawnieniach niektórych osób do ponownego nawiązania stosunku pracy.

Art. 1. W ustawie z dnia 24 maja 1989 r. o szczególnych uprawnieniach niektórych osób do ponownego nawiązania stosunku pracy (Dz. U. Nr 32, poz. 172) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o przywróceniu praw pracowniczych osobom pozbawionym zatrudnienia za działalność związkową, samorządową, przekonania polityczne i religijne.”;

2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Pracownik uspołecznionego zakładu pracy, z którym stosunek pracy został rozwiązany w jakikolwiek sposób w związku z przeko-

nianiami politycznymi, religijnymi pracownika albo z jego przynależnością do związku zawodowego, prowadzeniem działalności związkowej lub samorządowej w okresie od sierpnia 1980 r., albo uczestnictwem w działalności związkowej prowadzonej w sposób niezgodny z przepisami ustawy z dnia 8 października 1982 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 1985 r. Nr 54, poz. 277, z 1988 r. Nr 11, poz. 84 i z 1989 r. Nr 20, poz. 105), może w terminie do dnia 30 czerwca 1990 r. zgłosić na piśmie gotowość ponownego podjęcia pracy w tym zakładzie pracy.”;

- 3) w art. 2:
- a) w ust. 1 po wyrazach „kwalifikacjom zawodowym” dodaje się wyrazy „jednak nie niższym niż poprzednio zajmowane”,
- b) w ust. 2 wyrazy „31 października 1989 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 1990 r.”;
- 4) w art. 3 w ust. 1 wyrazy „Ministrze-Członku Rady Ministrów zajmującym się problematyką związków zawodowych” zastępuje się wyrazami „Ministrze Pracy i Polityki Socjalnej”;
- 5) w art. 6:
- a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Orzeczenie wydane przez Komisję oraz ugoda przed nią zawarta podlegają egzekucji po nadaniu klauzuli wykonalności przez właściwy sąd w trybie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu egzekucyjnym.”,
- b) w ust. 7 powołanie „art. 707, 710 i 711” zastępuje się powołaniem „art. 707 i 710”;
- 6) w art. 9:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do osób, które po dniu wejścia w życie ustawy zgłoszą wniosek o ponowne ich zatrudnienie na podstawie mianowania, jeżeli z przyczyn, o których mowa w art. 1, stosunek pracy został z nimi uprzednio rozwiązany lub ustał w wyniku orzeczenia komisji dyscyplinarnej, z tym że orzeczenie Komisji, o którym mowa w art. 6, stanowi podstawę do ponownego zatrudnienia tych osób, jeżeli spełniają one warunki do mianowania, przewidziane w odrębnych przepisach. Warunku przewidzianego w art. 10 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187, Nr 31, poz. 214, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1988 r. Nr 19, poz. 132 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 35, poz. 192) nie stosuje się.”,
- b) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:
„2. Przepis ust. 1 stosuje się także do osób, których stosunek pracy na podstawie mianowania na stanowiskach nauczycieli akademickich wygasł z mocy prawa na skutek upływu okresu, na który pracownik został zatrudniony, jeżeli niezawarcie z nimi stosunku pracy na dalszy okres było spowodowane przyczynami, o których mowa w art. 1.”,
- c) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje oznaczenie ust. 3;
- 7) w art. 11:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Okresy pozostawania bez pracy po ustaniu stosunku pracy z osobą, o której mowa w art. 1, wlicza się do stażu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, w tym również z ubezpieczenia społecznego.”,
- b) dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:
„3. Jeżeli osoba, z którą stosunek pracy ustał z przyczyn wskazanych w art. 1, podjęła pracę w innym zakładzie pracy, okres zatrudnienia w tym zakładzie wlicza się do stażu pracy w zakładzie pracy, z którym stosunek pracy ustał, jeżeli jest to korzystniejsze dla pracownika.”,
- c) dotychczasowe ust. 3, 4 i 5 otrzymują oznaczenie 4, 5 i 6.
- 8) po art. 12 dodaje się art. 12¹ w brzmieniu:
„Art. 12¹. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do byłych żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, Służby Więziennej i Pożarnictwa, którzy zgłoszą wniosek o **przyjęcie** do służby, o ile spełniają oni **warunki** przewidziane w odrębnych przepisach.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1989 r.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

392

USTAWA

z dnia 7 grudnia 1989 r.

o zmianie terminu przedstawienia Sejmowi i Senatowi projektu ustawy budżetowej na rok 1990.

Art. 1. Termin przedstawienia Sejmowi i Senatowi przez Radę Ministrów projektu ustawy budżetowej na rok 1990, ustalony w art. 6 ustawy z dnia 30 października 1989 r. o zmianie ustawy budżetowej na rok 1989 i ustawy — Prawo bankowe oraz o uregulowaniu innych spraw związanych z gospodarką finansową państwa

(Dz. U. Nr 59, poz. 350), przedłuża się do dnia 20 grudnia 1989 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 7 grudnia 1989 r.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

393

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 8 grudnia 1989 r.

w sprawie wyborów uzupełniających do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

W związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 1 grudnia 1989 r. w sprawie przeprowadzenia wyborów uzupełniających do Sejmu, na podstawie art. 95 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej X kadencji, na lata 1989—1993 (Dz. U. Nr 19, poz. 102 i Nr 36, poz. 189), w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 19, poz. 101) stanowi się, co następuje:

§ 1. Zarządza się wybory uzupełniające w okręgu wyborczym nr 22 w Gdyni do mandatu nr 89, przezna-

czonego dla Polskiego Związku Katolicko-Społecznego, wskutek stwierdzenia przez Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nieważności wyboru posła z tego mandatu.

§ 2. Datę wyborów wyznacza się na niedzielę dnia 11 lutego 1990 r.

§ 3. Dni, w których upływają terminy wykonania czynności wyborczych, określa kalendarz wyborczy, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

Załącznik do zarządzenia Prezydenta
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z
dnia 8 grudnia 1989 r. (poz. 393).

KALENDARZ WYBORCZY

Data wykonania czynności wyborczych	Treść czynności
do 11 grudnia 1989 r.	— ogłoszenie zarządzenia Prezydenta PRL w sprawie wyborów uzupełniających do Sejmu PRL
do 5 stycznia 1990 r.	— podanie do wiadomości wyborców granic okręgu wyborczego i siedziby okręgowej komisji wyborczej oraz numeru i przeznaczenia mandatu, do którego przeprowadza się wybory uzupełniające
do 15 stycznia 1990 r.	— podanie do wiadomości wyborców uchwał prezydiów rad narodowych stopnia podstawowego w sprawie numerów i granic obwodów głosowania oraz siedzib obwodowych komisji wyborczych — zgłaszanie kandydatów na posła do zarejestrowania, wraz z oświadczeniami kandydatów o wyrażeniu zgody na kandydowanie
do 25 stycznia 1990 r.	— podanie do wiadomości wyborców danych o kandydatach na posła
do 31 stycznia 1990 r.	— wyłożenie spisów wyborców do publicznego wglądu — zgłaszanie do okręgowej komisji wyborczej mężów zaufania do tej komisji i obwodowych komisji wyborczych
11 lutego 1990 r.	— wybory uzupełniające do Sejmu PRL w okręgu wyborczym nr 22 w Gdyni do mandatu nr 89
25 lutego 1990 r.	— ponowne głosowanie w wyborach uzupełniających

394

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 grudnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wysokości i zasad ustalania norm wynagrodzeń stanowiących koszty uzyskania przychodów.

Na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 3, poz. 12 i Nr 54, poz. 320) i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1989 r. o podwyższeniu wy-

nagrodzeń za pracę i dochodów rolniczych w związku ze zmianami cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w 1989 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 261 i Nr 56, poz. 330) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1989 r. w sprawie wysokości i zasad ustalania norm wynagrodzeń stanowiących koszty uzyskania przychodów (Dz. U. Nr 3, poz. 15 i Nr 47, poz. 256) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „powiększonej o 40%” spójnik „a” skreśla się, po wyrazach zaś „od dnia 1 lipca o 64%” dodaje się przecinek i wyrazy „od dnia 1 października o 136%, co oznacza średnio w skali roku — 70%”,

b) w ust. 2 w pkt 2 dodaje się lit. i)—k) w brzmieniu:
„i) dodatków za wzrost cen artykułów żywnościowych, poza używkami, wypłaconych za okres od dnia 1 sierpnia do dnia 31 grudnia,

j) wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w październiku, obliczonej jako iloczyn wynagrodzeń za wrzesień i procentowego wskaźnika wzrostu cen w październiku, skorygowanego współczynnikiem 0,8,

k) wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w listopadzie i grudniu, obliczonej jako iloczyn kwoty wynagrodzeń za wrzesień, powiększonej o kwotę ustaloną zgodnie z lit. j) i sumy procentowych wskaźników wzrostu cen w listopadzie i prognozowanego na grudzień, przy czym sumę procentowych wskaźników koryguje się współczynnikiem 0,8.”;

c) w ust. 4 wyraz „drugie” zastępuje się wyrazem „pierwsze”;

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Kwotę wynagrodzeń za wrzesień, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. j) i k), pomniejsza się o wynagrodzenia za ten miesiąc wymienione w ust. 2 pkt 2 lit. a)—d) oraz g)—i), a powiększa się o kwotę z tytułu wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w III kwartale 1989 r., obliczoną zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1989 r. o podwyższaniu wynagrodzeń za pracę i dochodów rolniczych w związku ze zmianami cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w 1989 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 261 i Nr 56, poz. 330).”;

2) w § 3 w ust. 2:

a) w pkt 1 po wyrazach „powiększonej o 40%” spójnik „a” skreśla się, po wyrazach zaś „od dnia 1 lipca o 64%” dodaje się przecinek i wyrazy „od dnia 1 października o 136%, co oznacza średnio w skali roku — 70%”,

b) na końcu drugiego zdania wyrazy „lit. c) i d)” zastępuje się wyrazami „lit. c), d), g) i h)”;

3) w § 5 w ust. 2 w pkt 1 na końcu zdania dodaje się wyrazy „pomnożonej przez liczbę miesięcy od początku roku podatkowego do końca okresu, za który naliczono podatek dochodowy”;

4) w § 7:

a) w ust. 3 po wyrazach „podwyższa się o 24%” dodaje się przecinek i wyrazy „od dnia 1 października o 36%, co oznacza średnio w skali roku — 30%”,

b) dodaje się ust. 4—6 w brzmieniu:

„4. Normę ustaloną zgodnie z ust. 1 i 3 powiększa się o kwoty wynagrodzeń wyszczególnione w § 2 ust. 2 pkt 2 lit. i)—k).

5. Kwotę wynagrodzeń za wrzesień, o której mowa w § 2 ust. 5, pomniejsza się o wynagrodzenia za ten miesiąc, wymienione w § 2 ust. 2 pkt 2 lit. i), a powiększa o kwotę z tytułu wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w III kwartale 1989 r., obliczoną zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1989 r. o podwyższaniu wynagrodzeń za pracę i dochodów rolniczych w związku ze zmianami cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w 1989 r.

6. Jednostki gospodarcze powstałe z dniem 1 października lub po tej dacie do ustalenia kwoty powiększenia normy, o której mowa w ust. 4, przyjmują wynagrodzenia za pierwszy miesiąc działalności jednostki.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy § 1 pkt 1 lit. c) oraz pkt 2 lit. b) i pkt 3 stosuje się do obliczenia norm wynagrodzeń w rachunku narastającym počawszy od dnia 1 stycznia 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: T. Mazowiecki

395

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 listopada 1989 r.

w sprawie częściowego zwolnienia od podatków obrotowego i dochodowego podatników zatrudniających pracowników w celu nauki zawodu lub prowadzących praktyczną naukę zawodu.

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1983 r. Nr 43, poz. 191, z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i z 1989 r. Nr 3, poz. 12) oraz art. 22 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1989 r. Nr 27, poz. 147) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, w tym również w formie spółki prawa cywilnego lub spółki jawnej, uprawnione na mocy odrębnych prze-

pisów do szkolenia uczniów i zatrudniające w ramach prowadzonej działalności pracowników w celu nauki zawodu, zwalnia się w części od podatku dochodowego lub przyzależowanych podatków obrotowego i dochodowego przez obniżenie tych podatków o kwotę ustaloną w wysokości i na warunkach określonych w rozporządzeniu, zwaną dalej „ulgą”.

2. Ulga przysługuje, jeżeli szkolenie zostało zakończone pozytywnym wynikiem egzaminu.

3. Ulga nie przysługuje za wykształcenie pracownika będącego już wykwalifikowanym pracownikiem (czeladnikiem) w tym samym lub w innym zawodzie.

§ 2. 1. Wysokość ulgi za wykształcenie jednego pracownika zależy od okresu szkolenia wynikającego z umowy o pracę.

2. Ulga z tytułu wykształcenia jednego pracownika polega na obniżeniu podatków, o których mowa w § 1 ust. 1, należnych za okres od miesiąca następującego po miesiącu, w którym została wydana decyzja o przyznaniu ulgi, o kwotę odpowiadającą:

- 1) sześciokrotnemu najniższemu wynagrodzeniu miesięcznemu pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy, określonego na miesiąc, w którym zakończono szkolenie pozytywnym wynikiem egzaminu — przy okresie szkolenia do 24 miesięcy,
- 2) dziewięciokrotnemu miesięcznemu wynagrodzeniu, o którym mowa w pkt 1 — przy okresie szkolenia ponad 24 miesiące.

3. Kwoty ulg określone w ust. 2 podwyższa się o 20% podatnikom, którzy wykształcili pracownika w zawodach: piekarz, introligator, monter instrumentów muzycznych, sztukator, witrażownik, mechanik ortopeda, obuwnik ortopeda, kowal oraz mechanik maszyn i urządzeń rolniczych.

4. Kwoty ulg określone w ust. 2 i 3 podwyższa się o 20% podatnikom, którzy prowadzą działalność gospodarczą w miejscowościach o liczbie mieszkańców do 5000.

5. Kwoty ulg określone w ust. 2—4 podwyższa się o 20% podatnikom, którzy w ciągu roku podatkowego zakończyli szkolenie więcej niż jednego pracownika; podwyżka przysługuje z tytułu zakończenia szkolenia pozytywnym wynikiem egzaminu każdego następnego pracownika.

§ 3. 1. Ulga przysługuje, jeżeli zatrudnienie pracownika w celu nauki zawodu trwało przez cały okres szkolenia wynikający z umowy o pracę w celu nauki zawodu.

2. Jeżeli umowa o pracę w celu nauki zawodu została przedwcześnie rozwiązana z przyczyn niezależnych od podatnika, a pracownik został skierowany przez organ właściwy w sprawach podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracowników do dokończenia nauki zawodu u innego podatnika, to przysługującą z tytułu wykształcenia ulgę dzieli się między obydwu podatników proporcjonalnie do liczby miesięcy prowadzonego przez nich szkolenia. Jeżeli jednak rozwiązanie umowy nastąpiło z winy szkolącego podatnika, ulga przysługuje w wysokości proporcjonalnej

do okresu szkolenia tylko temu podatnikowi, u którego pracownik ukończył naukę zawodu.

§ 4. 1. Podatnikom wymienionym w § 1, jeżeli na podstawie umowy zawartej ze szkołą prowadzą zajęcia praktyczne lub praktyki zawodowe uczniów zasadniczych szkół zawodowych, techników, liceów i policealnych szkół zawodowych dla niepracujących, zwane dalej „praktyczną nauką zawodu”, i z tego tytułu wypłacają uczniom ekwiwalent pieniężny, przysługuje ulga w wysokości 50% tego ekwiwalentu wypłaconego każdemu uczniowi.

2. Stawki ekwiwalentu pieniężnego za jedną godzinę praktycznej nauki zawodu oraz zasady i terminy ich wypłacania określają odrębne przepisy.

3. Ulga polega na obniżeniu podatków, o których mowa w § 1 ust. 1, za okres od miesiąca następującego po miesiącu, w którym została wydana decyzja o przyznaniu ulgi.

§ 5. Wniosek o przyznanie ulgi podatnik powinien złożyć do urzędu skarbowego właściwego w sprawach podatków obrotowego i dochodowego w terminie jednego miesiąca od daty złożenia przez pracownika egzaminu kończącego naukę zawodu lub od daty zakończenia przez ucznia odbywania u podatnika praktycznej nauki zawodu. Do wniosku powinien być dołączony dokument stwierdzający datę złożenia przez pracownika egzaminu kończącego naukę zawodu wynikiem pozytywnym. W wypadkach, o których mowa w § 3 ust. 2, do wniosku powinno być również dołączone oświadczenie podatnika, stwierdzające przyczyny krótszego okresu szkolenia. Wniosek o ulgę, o której mowa w § 4, powinien zawierać następujące dane: datę zawarcia ze szkołą umowy o praktyczną naukę zawodu, imię i nazwisko ucznia, liczbę godzin praktycznej nauki zawodu w zakładzie podatnika, wysokość wypłaconego uczniowi ekwiwalentu oraz datę rozpoczęcia i zakończenia przez ucznia odbywania u podatnika praktycznej nauki zawodu.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 9 lutego 1982 r. w sprawie ulg podatkowych dla rzemieślników zatrudniających pracowników w celu nauki zawodu (Monitor Polski Nr 7, poz. 41, z 1984 r. Nr 1, poz. 6 oraz z 1985 r. Nr 11, poz. 91).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie również do spraw wszczętych przed tym dniem i nie zakończonych decyzją ostateczną.

Minister Finansów: w z. M. Dąbrowski

Oplata za prenumeratę na rok 1990 wynosi rocznie: Dziennika Ustaw 6.800 zł; Monitora Polskiego 4.800 zł.

Egzemplarze bieżące oraz z lat ubiegłych można nabywać na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa P-1.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów.

Redakcja: Biuro Prawne, 00-950 Warszawa, P-29, Al. Ujazdowskie 1/3.
Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, P-1,
ul. Powsińska 69/71, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0909-1300-89.

PL ISSN 0209-2123

Cena 64,00 zł